

Pedofilie

Paedophilia

Karel Žák, Jitka Reissmannová (CZ), Masarykova univerzita, Brno

Abstract: Paedophiles who do not commit child sexual abuse are out of scientific interest. There is no literature which could tell them how to live and deal with their erotic attraction to children. The paper summarizes basic facts about paedophilia, points to lack of preventive work with paedophile-oriented people, presents selected results of a survey among non-criminal paedophiles and considers question whether there wouldn't be fewer children abused if we prepared young adults for the possibility that they themselves can be paedophiles.

Keywords: paedophilia, child sexual abuse prevention, paraphilia, child pornography, life and feelings of non-criminal paedophile-oriented people

Text: Pedofil. Mnoho z nás tento pojem jistě „dobře“ zná. V obecném povědomí lidí je pod pojmem *pedofil* zakořeněna představa člověka, který je dětem nebezpečný - který děti sexuálně zneužívá. Je však tato představa správná?

K tématu pedofilie mě přivedla osobní zkušenost s pedofilem – se svou pedofilní orientací se mi svěřil můj dlouholetý kamarád. Není kriminálník a dítě nikdy nezneužil. Zájem o něj a o téma mě nakonec přivedli k sepsání bakalářské práce (Žák, 2009), ve které jsem chtěl pojednat o nekriminálních pedofilech. Když jsem k ní hledal odbornou literaturu, moc informací jsem nenašel. Často lze totiž o pedofilii nalézt jen krátké útržkovité odstavce, které záhy přejdou k tématu pohlavního zneužívání dětí. Zároveň jsem zjistil, že vlastně žádný z českých sexuologů se nekriminálními pedofily významně nezabývá.

Definice pedofilie

Definice pedofilie lze v odborné literatuře a slovnících nalézt velmi různé, v bakalářské práci (Žák, 2009) jich uvádím hned deset. Pro stručnost zde uvedu pouze dvě nejprotikladnější: Nový akademický slovník cizích slov (Kraus, 2005) definuje pedofilii jako

„sexuální úchylku, při níž jsou zneužívány děti.“ Tato definice je však zcela chybná - jak si uvedeme dále, pravděpodobně většina pedofilů se pohlavního zneužívání dětí nedopouští, a naopak - pohlavního zneužívání dětí se častěji dopouštějí lidé, kteří pedofilové nejsou. Není proto divu, že je mezi veřejností a mnohdy i v odborné literatuře pojem pedofil používán v nesprávném významu, když je definován v poměrně novém „odborném“ slovníku takto chybně. Naproti tomu za nejsprávnější a původnímu významu, v jakém pojem pedofilie zavedl rakousko-německý psychiatr Richard von Krafft-Ebing (1886), nejbližší považují definici z Wikipedie (2012): *„Pedofilie je v odborném pojetí trvalá nebo dlouhodobá náklonnost či reaktivita s erotickým rozměrem převážně nebo výlučně vůči nedospělým osobám, chlapcům nebo dívkám. Jako pedofil bývá označován člověk, u něhož je taková náklonnost rozeznána.“*

Pedofilie je tedy z odborného hlediska erotická preference dětí, nikoliv jejich pohlavní zneužívání. Pedofil je vlastně člověk, jehož sexuálně motivační systém vykazuje erotické reakce na nedospělé jedince. To se projevuje velmi podobně, jak to známe z běžných partnerských vztahů – **pedofilům se docela běžně stává** (kromě toho, že se jim děti líbí, a to jak fyzickým zjevem, tak i jejich typicky dětskými projevy), **že se do dítěte zamilují** (Fifková, 1998; Nejezchlebová, 2010). Domnívám se proto obdobně jako pan profesor Weiss (2002; in Kolář, 2008), že většina pedofilů děti nezneužívá, podobně jako většina heterosexuálních mužů neznásilňuje nebo neobtěžuje ženy. Naopak díky dobrému porozumění dětskému světu mohou být pedofilové úspěšnými učiteli, trenéry, vedoucími volnočasových aktivit anebo také prostými staršími kamarády dětí od sousedů nebo známých.

Výskyt v populaci

Výskyt pedofilů v populaci není znám, odhady mluví o 1-2 % populace (Capponi, Hajnová, Novák, 2000; Okami in Levine, 2002). Překvapivé jsou však některé výzkumy: V dotazníkovém šetření, které nezávisle na sobě provedli Briere a Runztová (1989), Smiljanichová a Briere (1996) a Hall (1995), 20% zkoumaných dobrovolníků přiznalo *nějakou* sexuální přitažlivost vůči dětem, ve výzkumu Halla (1995), který dobrovolníky zkoumal též falometricky, pak vykazovala téměř třetina mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči

nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám. Na základě těchto zjištění se můžeme domnívat, že pedofilní dispozice budou pravděpodobně vlastní poměrně velké části populace.

Etiologie

Etiologie pedofilie rovněž není známa, existují jen určité domněnky či modely, sami sexuologové přiznávají, že zatím nemají k dispozici komplexní a obecně uznávanou koncepci vzniku a vývoje sexuálních deviací. Nicméně Weiss (2002) se spolu s dalšími domnívá, že vrozené dispozice budou pravděpodobně hlavní příčinou všech variací sexuality.

Léčba pedofilie

Pedofilii nelze žádnými léčebnými postupy změnit nebo eliminovat. Léčba se proto týká především těch pedofilně zaměřených osob, u kterých jejich odlišná sexuální orientace působí potíže jim či lidem v jejich okolí.

Souvislost pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí

Pedofilie se často uvádí jako hlavní příčina pohlavního zneužívání dětí, běžné je také ztotožnění pojmu pedofilie přímo s pohlavním zneužíváním. Skutečnost je však zcela odlišná: 90 % vyšetřovaných případů pohlavního zneužití dítěte nemají na svědomí pedofilové, nýbrž lidé po sexuální stránce normální, kteří jsou však defektní jinak – osobnostně, sociálně apod. Weiss (in Novinky.cz, 2007). Někteří sexuologové, např. Brzek (in Nejezchlebová, 2007) nebo Weiss (in Taněv, 2008; in Máte slovo, 2008) tvrdí, že většina pedofilně orientovaných lidí se trestného činu sexuálního zneužití dítěte nikdy nedopustí. Stručně by se tedy dalo říci, že pedofilie má se sexuálním zneužíváním a znásilňováním dětí společného přibližně tolik, co heterosexuální gynekofilie (tj. „normální“ mužská heterosexuality) se znásilňováním či obtěžováním žen. Přesto se objevují názory požadující kvůli ochraně dětí preventivní izolaci či případně zákaz práce s dětmi pro všechny pedofilně zaměřené osoby, aby se tím předešlo potenciálnímu riziku, že jednou své pudy nezvládnou a zneužijí dítě. Za dostatečný důvod pro takový přístup považují možný fakt, že obecně od pedofilů hrozí třeba i jen o trochu vyšší riziko zneužití dítěte než obecně od ostatních lidí. Avšak i kdybychom

všechny skutečné preferenční pedofily zcela vyeliminovali z populace bez ohledu na to, jaké (a to i třeba jen zanedbatelné) procento se jich opravdu zneužívání dětí dopouští, zamezíme tím přibližně pouze desetinu případů sexuálního zneužití dětí, celých 90 % se bude dít dál. Je tedy zřejmé, že problém pohlavního zneužívání dětí v pedofilii nespočívá.

Dětská pornografie

Hodně je též v souvislosti s pedofilii diskutována dětská pornografie. Zde se setkáváme s problémem hned na začátku u samotné definice pornografie. Co je a co není pornografie totiž není nikde přesně definováno. Za dítě pak česká právní úprava považuje osobu mladší 18ti let – jak však rozlišit, zda má osoba na fotografii 17 nebo 18 let? Dalším sporným hlediskem je přechovávání dětské pornografie, které začalo být v ČR trestné od prosince 2007. Proti kriminalizaci přechovávání dětské pornografie tehdy vystoupili někteří sexuologové, např. Brzek (in Nejezchlebová, 2007) nebo Trojan (2007), kteří poukazovali na to, že pornografie (obecně) snižuje počet sexuálních trestných činů, např. když byla v 60. letech v Dánsku dětská pornografie jednu dobu tolerována, rapidně klesl počet sexuálních deliktů vůči dětem (Kutchinsky, 1985). Kriminalizace přechovávání dětské pornografie tedy může ve skutečnosti počet případů zneužitých dětí dokonce zvýšit. Podobný pohled zastává i liberálnější část veřejnosti, která připouští, že je lepší, když má pedofil možnost vybit sexuální pud doma u počítače, než kdyby měl místo toho zneužívat skutečné děti. Na druhou stranu však není vyloučeno, že sledování dětské pornografie může u někoho zvyšovat touhu vyzkoušet si viděné ve skutečnosti, avšak v tomto případě se dle mého názoru spíše bude jednat o sníženou schopnost daného jedince rozlišit mezi realitou a fantazií. Dalším problémem je, že zákony nijak nerozlišují mezi dětskou pornografií, ve které vystupují reálné děti, a pornografií virtuální, kreslenou, počítačově animovanou nebo dokonce i psanou. Vezměme si příklad pedofila, kterému se bude zdát erotický sen. Pokud si tento sen po probuzení zapíše na papír, dopustí se trestného činu výroby dětské pornografie, za což mu hrozí až 3 roky odnětí svobody. Pokud tento papír založí do šuplíku, dopustí se trestného činu přechovávání dětské pornografie se sazbou až 2 roky.

Pokud se se svým snem pochlubí a přepošle text kamarádovi, dopustí se šíření dětské pornografie se sazbou až 3 roky, pokud by text vyvěsil např. na svůj blog, bude mu hrozit až 6 let odnětí svobody za šíření dětské pornografie zvláště účinným způsobem (pomocí internetu). Komu ublížil, že mu hrozí takové tresty? Myslím si, že by bylo přínosné toto téma dále diskutovat a najít ve spolupráci s odborníky - psychology a sexuology nějaký rozumný kompromis.

Život s pedofilii

Jak a kdy pedofil zjišťuje, že je pedofil? Již na počátku puberty, kolem 13-15 let, může cítit, že se mu líbí děti „tak nějak jinak“. Někteří pedofilové objeví svoji odlišnou orientaci až v době, kdy jsou třeba už šťastně ženatí, a jsou i tací, kteří si své zaujetí dětmi nikdy sami před sebou vnitřně nepřiznají.

Abych nemluvil o pedofilii jen teoreticky, rád bych nyní připojil autentickou výpověď pedofila, pana Jiřího Fx100d (2012): „*Jako mladý kluk na počátku puberty jsem o pedofilech nic nevěděl, jen jsem občas viděl v televizi, že někoho chytli při zneužívání dětí a mluvili o něm jako o pedofilovi. Můj vlastní obraz, jak takový člověk vypadá a jak se chová, byl stejný, jak jej dnes vnímá asi většina lidí. Byl to pro mě člověk, který dětem ubližuje. Když jsem si sám u sebe začínal všimnat, že se mi líbí dívky výrazně mladší než já, několikrát mě napadlo, že bych mohl být pedofil, ale pokaždé jsem to zavrhl a všelijak se přesvědčoval, že pedofil nejsem. Jenže v patnácti letech jsem se zamíloval do sedmileté dívčiny od sousedů. Dál už jsem si lhát nemohl a naplno jsem si uvědomil, že jsem pedofil. Toto zjištění mě velmi zasáhlo a myslel jsem si, že jednoho dne dítě zneužiju, protože to přeci „správný“ pedofil dělá. Věděl jsem sice, že sexuální kontakt s tak mladou dívkou by byl porušením zákona, ale i tak postupně vedlo mé kamarádství s ní tam, kam nemělo - tehdy jsem vůbec neměl tušení, že i dobrovolné sexuální aktivity mohou dětem ublížit. Kdyby se tenkrát ta rodina neodstěhovala do zahraničí, nejspíš by to skončilo špatně - dívku bych zneužil.*

Když jsem v té době hledal nějakou literaturu, nenašel jsem na toto téma téměř nic. Nikde jsem se nedočetl, jak s tím žít, co dělat, jak se uspokojit jinak než porušením zákona. Nikde jsem neviděl žádný pozitivní vzor, který by mi ukázal, že se dá s pedofilii žít spokojený život, aniž bych někomu ubližoval. Ač nerad, přiznávám, že v této době jsem byl velmi nebezpečný člověk. Když jsem pak po devíti letech na internetu našel webové stránky

nekriminálních pedofilů, začal jsem chápat, že vůbec nemusím skončit jako ti muži v televizi a že mohu žít celkem spokojený život, aniž bych něco špatného udělal. Netrvalo dlouho a celkem snadno jsem se s pedofilií vyrovnal. Uvědomil jsem si, že svůj zájem o děti mohu využít k jejich dobru, mohu je něco naučit, připravit jim zábovny program a zpříjemnit jim tak dětství.

Pak jsem se postupně svěřil několika kamarádům. Jeden z nich mě přivedl k lékaři. Tou dobou jsem už byl s odlišnou sexualitou zcela vyrovnán a se sebeovládáním jsem neměl problém. Neměl jsem tedy ani důvod tam chodit, ale i tak jsem byl zvědav, jak to bude probíhat. I přes to, že jsem nechtěl, byl mi předepsán Androcur – přípravek na snížení sexuálního puzení. Když už mi pan doktor lék vnutil, začal jsem jej užívat. Následoval jakýsi proces „přeučování na dospělé“, popsany v knize Sexuální deviace od pana doktora Weisse (2002) s názvem Metoda přesycení. Ač jsem podle instrukcí nemohl zmíněný postup provádět (s představou dospělé ženy jsem neudržel erekci a nedosáhl vyvrcholení, ani s použitím pornografie), neporadil mi pan doktor nic jiného a návštěvy se omezily jen na pětiminutový rozhovor o počasí a předepsání léku. Proto jsem se rozhodl sexuologa změnit. Přešel jsem k jedné známé pražské sexuoložce. Tu zajímaly především léky a zda se vyhýbám dětem. Návštěvy opět pouze pětiminutové. Když paní doktorka během asi 6. návštěvy zjistila, že se dětem nevyhýbám, odmítla mě léčit. Před nástupem léčby jsem četl od paní doktorky několik článků, kde popisuje, jak pedofil pod jejím vedením jezdí na dětské tábory a vše je v pořádku (in Hučín, 2002). Mně pak v ordinaci řekla, že nerada vidí pedofila pracovat s dětmi. To na mě působilo poněkud rozporuplně. U obou sexuologů pak na mě léčba působila dojmem, že když jsem „nic neudělal“ (tj. žádné dítě jsem nezneužil), neměli o mě žádný zájem – vůbec je nezajímalo, jaký je můj vztah k dětem, co cítím, když jsem s dětmi apod. Mám také z celé léčby pocit, že odborníci nijak nerozlišují, zda dotyčný dítě zneužil či nikoliv, a že léčba je u všech stejná.

Při čtení některých rad pro děti a mladistvé, jak se mají chovat na internetu apod., jsem si všiml, že všude jsou děti varovány před nebezpečnými pedofily, kteří je chtějí sexuálně zneužívat. Vždy se ve mně probudí otázka, jak podobná varování bude vnímat mladý člověk, který zrovna zjišťuje, že má pedofilní zaměření. Nedotlačí ho společnost náhodou tímto přístupem k sebevraždě nebo ke zneužití dítěte? Nebylo by lepší se u pedofilů zaměřit především na prevenci a pomoci jim vyrovnat se s touto

deviací, než pak napravovat škody, které spáchají z nedostatku informací a vštěpením obrazu, jaké jsou zrůdy?

Představte si, že na počátku puberty stojíte před životem, ve kterém Vás společnost – ať už se vydáte cestou kriminální, nebo se budete snažit žít v souladu s jejími pravidly – na každý pád odsoudí. Jakou pak budete mít motivaci řídit se společenskými a morálními pravidly? Kdyby mi někdo na začátku řekl, že mohu být nositelem parafilie, v mém případě pedofilie, ale že to neznamená, že musím dětem ubližovat, a kdyby mi někdo dal nějaký pozitivní vzor, jistě by mé nebezpečné období netrvalo devět let. Myslím si, že zařazením těchto informací do sexuální výchovy by se mohlo preventivně některým zneužitím dětí předejít.“

Vidíme zde osobní zkušenost člověka, který se celých 9 let vyrovnával s faktem, že jej eroticky přitahují děti. Zkusme se teď vžít do následující situace: Váš syn zrovna přichází do puberty, začíná se u něj projevovat sexuální pud. Jenže postupem času zjišťuje, že se mu líbí „jaksi víc“ malé kluci nebo malé holčičky. Myslíte si, že se s tím někomu svěří? Zřejmě těžko, když ze všech stran slyší, že ten, komu se líbí děti, je automaticky a bez diskuze zrůda. Jaké má vyhlídky? Sexuologové neumí erotickou preferenci dětí nijak změnit. Jsou akorát schopní u jedince, který má problém se sebeovládáním, utlumit sexuální puzeň na úroveň, kterou dokáže vůlí ovládat. A tak **jediné, co může pedofil, který se sebeovládáním problém nemá, se svou odlišnou sexuální orientací udělat, je pokusit se s ní vyrovnat a naučit se s ní žít.** Jenže kdo Vašemu hypotetickému pedofilnímu synovi poskytne informace, aby se s tím, že je pedofil, vyrovnal? Vzhledem k celospolečenskému negativnímu náhledu na pedofilii se ani nelze domnívat, že by sám dobrovolně navštívil sexuologa. Navíc, jak jsem zjistil, sexuologové nemají mezi pedofily příliš dobré jméno – často nasadí bez důvodu léčbu antiandrogeny, aniž by se zajímali o to, co klient opravdu k dětem cítí, jak zvládá přítomnost dětí apod. Za opravdu závažný nedostatek však považuji, že pro pedofily neexistuje žádná „příručka“, která by jim sdělila, co mají dělat a jak mají žít. Váš pedofilní syn by si musel informace dost složitě hledat sám. Jenže při tomto hledání může narazit na informace či se dostat ke skupině lidí, kteří jej mohou svést na dráhu „úchyla“, jenž opravdu dětem ubližuje...

I přesto se lidé, kteří nakonec zjistí, že na ně děti eroticky působí, s tímto faktem většinou vyrovnají nějak sami a většinou dokonce bez konfrontace se zákonem – buď v sobě pedofilní zaměření potlačí anebo mají standardní morální zábrany, které jim nedovolí dítě sexuálně kontaktovat. Jenže ne úplně všichni pedofilové to takto sami bez pomoci jiných lidí dokáží. Ti pak mohou být potenciálními pachateli pohlavního zneužití. Není totiž vyloučeno, že konfrontace s vžitým stereotypem pedofila případně interiorizace (zvnitřnění) tohoto stereotypu může člověka, který v sobě objevuje pedofilní dispozice, svést na dráhu „úchylna“, která je od něj očekávána.

Zřejmě bychom tedy na tomto místě očekávali, že se s těmito lidmi nějak preventivně pracuje, že existuje nějaká odborná pomoc nebo že si pedofilně zaměřený jedinec může o aspektech své odlišné sexuální preference přečíst nějaké informace. Opak je však pravdou. Prevence pohlavního zneužívání dětí dnes spočívá v podstatě pouze v informování dětí o nebezpečích, která by jim měla hrozit od dospělých deviantů. **Nikdo však preventivně nepracuje s potenciálními nositeli parafilií**, tj. nepřipravuje mladé lidi na to, že i oni sami nebo jejich kamarádi se možná budou muset vyrovnávat se specifičností své sexuality. Nositelem parafilie se někdo začne zabývat až v momentě, kdy je pozdě – kdy spáchá sexuální delikt. **Pedofilně orientovaný člověk se téměř nikde nedočte, co má dělat, když se mu líbí nedospělé dívky nebo chlapci, s nikým nemůže mluvit o svých představách, přáních, či o tom, co k dětem cítí.** Sexuologové nejsou řešením, strach z odsouzení nedovolí pedofilovi svěřit se ani na relativně anonymním a z tohoto pohledu bezpečném místě – na internetu. Nikdo jej pak nemá možnost korigovat, usměrňovat, případně mu nabídnout jiný pohled na jeho sexuální preference. Myslím si, že v této oblasti má společnost nejen vůči pedofilům, ale i vůči lidem s jinými odlišnostmi sexuality, velké rezervy. Pokud totiž nikdo mladému člověku neřekne, že může být pedofilně orientován, a pokud opravdu je jeho sexuální pud zaměřen směrem k dětem, může se stát, že se jednou vyskytne v přítomnosti dítěte, které ho sexuálně vzruší, a on, protože to pro něj bude nový pocit, na který ho nikdo předtím neupozornil, to dítě pod návalem pudů zneužije. Jeden takový příklad poskytl článek o odsouzených

deviantech z havlíčkobrodské léčebny, který vyšel v časopisu Reflex (Tomanová, 2009). Heterosexuální pedofil Radek v něm vyjádřil: „Celý život jsem cítil, že se mi líbí malé holky, ale nepřisuzoval jsem to deviaci.“ Že je pedofil, se dozvěděl až v léčebně: „Já se té diagnóze strašně bráním, protože jsem měl představu že to znamená zneužívání a znásilňování dětí.“

Proč nikdo mladým lidem neříká „může se stát, že tě budou sexuálně přitahovat děti“? Nejen že se to může stát, ono se to opravdu stává! Možná kdyby Radkovi někdo už na začátku řekl, že jej mohou sexuálně přitahovat děti, a vysvětlil mu, co to může obnášet a že to může mít i svá pozitivní východiska, mohl by se na určité projevy své sexuality předem lépe připravit. Tuto prevenci pohlavního zneužívání dětí spočívající v informování „budoucích“ pedofilů a jiných parafiliků přitom nepovažuji primárně za důležitou jen z toho důvodu, aby rozpoznali svou nebezpečnost, ale také (a hlavně) proto, aby dokázali svou sexuální odlišnost integrovat do své osobnosti a uměli s ní zacházet nejen tak, aby nikomu neubližovali, ale aby ji též případně dokázali využít k dobru a prospěchu svému i ostatních lidí.

Pan profesor Weiss často říká, že pedofilie nechodí po horách ale po lidech. Zkusme se zamyslet nad tím, jestli by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom např. v rámci sexuální výchovy mladým dospívajícím lidem podali informaci o tom, že i oni sami mohou být nositeli některé ze sexuálních deviací, či snad jen o tom, že je může vzrušit i dítě. Vždyť např. podle výzkumů Kurta Freunda (1965, 1972) reagují nepatrným sexuálním vzrušením na nedospělé dívky i „normální“ muži, či – připomeňme – dle výzkumů Halla (1995) vykazovala téměř třetina zkoumaných dobrovolníků mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám.

Život a pocity nekriminálních pedofilů - výsledky výzkumu

V rámci tvorby diplomové práce Život a pocity nekriminálních pedofilů (Žák, 2012a), která se opět zaměřovala především na ty pedofily, kteří děti nezneužívají, jsem chtěl hlouběji nahlédnout do aspektů života a pocitů pedofilně zaměřených jedinců. K účasti ve kvalitativně-kazuistickém výzkumu proto byli vyzváni dobrovolníci z řad pedofilně zaměřených jedinců, kteří se vyskytují v rámci české a slovenské internetové komunity k vyplnění anonymního

internetového dotazníku, který byl agitován na českém GL a BL fóru (v dubnu tohoto roku byla tato fóra, běžící na bezplatném hostingu, provozovatelem hostingových služeb zrušena), na webové stránce www.pedo.cz a na stránkách Českolovenské pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz a přilehlém fóru (ČEPEK, 2012).

Dotazník vyplnilo celkem 36 respondentů, z toho bylo 17 heterosexuálních pedofilů, 17 homosexuálních pedofilů, 2 pedofilové se označili jako bisexuální. V dřívějších výzkumech podobného charakteru přitom výrazně převažovala skupina homosexuálních pedofilů - ve studii Wilsona a Coxe (1983) je uvedeno 71% homosexuálních, 12% heterosexuálních a 17% bisexuálních pedofilů, v Lipské studii, kterou provedl Vogt (2006), je uvedeno 84,7% homosexuálních, 9,7% heterosexuálních a 5,6% bisexuálních pedofilů.

Dále uvádím přehled některých zjištěných charakteristik souboru respondentů:

Průměrný věk

Průměrný věk všech respondentů byl 26,7 let, nejmladšímu bylo 17 let, nejstaršímu 47 let.

Rodinný stav

92% respondentů je svobodných, 2 respondenti byli ženatí, 1 respondent rozvedený.

Pracovní stav

39% studenti, 42% pracující, 19% nezaměstnaní

Náboženství

47% ateisté, 53% věřící (17% katolíci, 8% protestanti, 17% obecně křesťanství bez příslušnosti k církvi, 11% uvedlo jiný druh víry)

Abúzus tabáku, alkoholu a drog

Cigarety - 72% nekuřáci, 28% kuřáci

Alkohol - 14% abstinenti, 36% konzumenti, 44% se občas opije, 6% pije alkohol ve velké míře

„Lehké drogy“ (marihuana) - 66% nikdy, 28% příležitostně, 6% často

Práce s dětmi

56% respondentů pracuje nebo někdy v minulosti pracovalo s dětmi, 44% nikdy s dětmi nepracovalo

Pohlavní život

Průměrný věk prvního pohlavního styku respondentů byl 22,5 let, průměrný věk partnera/partnerky při prvním pohlavním styku byl 20,6 let

Využití sexuologické pomoci

11% sexuologa navštěvuje, 25% v minulosti navštěvovalo, 64% nikdy nenavštívilo, 6% bere medikamenty na utlumení sexuality, 8% tyto léky bralo v minulosti, 86% respondentů léky na utlumení sexuality nikdy nebralo

Další vybrané charakteristiky vč. rozdělení na homosexuální a heterosexuální pedofily:

charakteristika	heterosexuální	homosexuální
spodní věk přitažlivosti	4,8 let	5,9 let
horní věk přitažlivosti	12,2 let	13,4 let
věk při zamilování	20,1 let	21 let
věk dětí při zamilování	7,9 let	9,8 let
nejčastější délka zamilování	3 roky	2 roky
touha počkat na dítě, než dospěje	82%	41%
touha vyznat dítěti lásku	35%	53%
přitažlivost dospělých osob	65%	53%
zamilovali se do dospělé osoby	47%	35%
vztah s dospělou osobou	29%	24%
neměli pohlavní styk	47%	47%

Všechny další zjištěné charakteristiky souboru respondentů i s podrobným komentářem a autentickým výpisem odpovědí respondentů, jejich pocitů, prožívání jejich života apod. jsou uvedené v diplomové práci Život a pocity nekriminálních pedofilů (Žák, 2012a).

Ze zjištěných dat vyplývají následující vybrané **problémové okruhy**:

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 1: Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii přispívá ke špatnému psychickému stavu

mladých jedinců, kteří zjišťují zaměření své sexuální orientace směrem k dětem, což může mít za následek kromě zvýšeného rizika sebevraždy i zvýšení rizika pohlavního zneužívání dětí z jejich strany. Z dotazníku totiž mimo jiné vyplývá:

Respondenti uváděli svůj věk, kdy zaznamenali **první indicie, že by mohlo být „něco jinak“**, v rozmezí 7 až 18 let, **nejčastěji ve 13 letech**. To potvrzuje naše předchozí domněnky, že člověk si všimne prvních projevů odlišné sexuální orientace nejčastěji na začátku puberty.

Respondenti sami sobě přiznali odlišnou sexuální orientaci ve věku v rozmezí 12 až 36 let, průměrně i nejčastěji v 17 letech.

Celkem 6 (17%) respondentů starších 15 let mělo sexuální kontakt s osobou pod 15 let (uveden je věk respondenta a věk dítěte v době sexuálního kontaktu, jednotliví respondenti jsou odděleni středníkem): 17-10, 17-14; 16-8; 20-7, 20-8; 18-10; 15-12; 19-7. Jednalo se o 3 případy masturbace dítěte a 3 případy orálního uspokojování dítěte. 3 respondenti byli trestně stíháni, 3 zůstali bez trestního stíhání. **Průměrný věk respondentů při deliktu byl 18 let!**

Připomeňme, že pedofilové obvykle narážejí při rozpoznávání svého sexuálního zaměření na několik zcela základních problémů, které jim mohou zpracování a vyrovnávání se se skutečností, že jejich sexualita zaměřena na děti, velmi komplikovat. Patří sem například negativní náhled společnosti na pedofily a pedofilii, který vychází z předsudečného opovrhování pedofily jako skupinou lidí, kteří zneužívají děti - toto neinformovanou veřejností stotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí je tak silné, že i když mladý člověk podvědomně cítí, že se mu líbí / že jej přitahují děti, neztotožní svoje citění s pojmem pedofilie, protože dětem ubližovat nechce, naopak většinou cítí velkou krásu, když nějaké dítě vidí, a tudíž si nepřizná, že by mohl být pedofil. Pedofilům může proto zjištění odlišné sexuální orientace způsobit značné těžkosti. V dotazníku uvedlo **celkem 83% respondentů, že v minulosti zažilo (64%) nebo v současnosti zažívá (19%) období depresí či sklonů k sebevraždě**, jen 17% respondentů takové období neuvádí. Tato skutečnost se dá považovat za významný rizikový faktor, který může kromě možných sebevražděných sklonů mít za následek i spáchání

deliktu. Z hlediska možného spáchání deliktu ze strany pedofilů považují za obecně nejrizikovější faktor nepříznivý duševní stav pedofila – jedinec s nedostatkem empatie, sebeovládání, sounáležitosti se společností, s nedostatkem dobré vůle a úcty k ostatním, zejména dětem, s manipulativní povahou, nedostatkem sebereflexe a vnímání společenských poměrů či signálů z okolí, dále **jedinec, který neví, že jeho erotické preference směřují k dětem**, ale také především **jedinec, který nemá co ztratit – který nemá přátele, smysl života a který cítí odsouzení za svoje erotické cítění**, aniž by předtím někdy dětem ublížil, je dle mého názoru svému okolí a především dětem opravdu nebezpečný (Žák, 2012b).

Z výše uvedených faktů vyvstává následující základní problémový okruh: **Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii může mladým lidem, kteří zjišťují, že je jejich sexualita zaměřena směrem k dětem, způsobit řadu naprosto zbytečných komplikací a co je zásadní - může přispět k tomu, že tento člověk zneužije dítě**. Jako jedno z možných řešení, jak takové situaci předejít, vidíme nejen v osvětě veřejnosti, ale také v poskytnutí objektivních informací o parafiliích již lidem v pubertě, a to zařazením stručných informací o pedofilii (či obecně o sexuálních deviacích) do sexuální výchovy; 97% respondentů našeho dotazníku je pro **povinné zařazení informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupeň ZŠ**. Připomeňme, že první indicie odlišné sexuální orientace uváděli respondenti průměrně ve 13 letech, přiznání si odlišné sexuální orientace uvádějí v 17 letech a ti, kteří uvedli spáchání deliktu, spáchali delikt průměrně v 18 letech, tedy v době, kdy svou sexuální orientaci teprve odhalovali. **Zařazení objektivních informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupni ZŠ proto považujeme za velmi potřebné a domníváme se, že by se tak mohlo mnohým deliktům ze strany „mladých“ a se svou sexualitou „nevyrovnaných“ pedofilů předejít.**

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 2: Neexistuje literatura, která by pedofilům sdělila, co je ve vztahu k dětem dobré nebo špatné a proč.

72% respondentů našeho dotazníku uvedlo, že vnímá nedostatek odborné literatury pro pedofily. Dobrým důvodem, proč by měla nějaká literatura pro pedofily existovat, je i fakt, že 22% respondentů uvedlo, že ze strany dítěte dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt NEMŮŽE tomuto dítěti ublížit. Myslíme si proto, že by pedofilové měli mít k dispozici nějaký edukační materiál, který jim kromě obecných informací mimo jiné také zdůvodní, na co by si ve vztahu k dětem měli dát pozor, čeho by se měli vyvarovat, co je ve vztahu k dětem dobré a co špatné, jak by se měli k dětem v některých obecných situacích chovat, a také čím vším mohou dítěti ublížit, vč. skutečnosti, že i dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt může dítěti ublížit. Jako jedno z možných řešení vidíme přímou edukaci pedofilů jednak prostřednictvím „příručky pro pedofily“, kterou plánujeme ve spolupráci s odborníky sexology a psychology vytvořit, ale také prostřednictvím internetových komunit pedofilů, které jsou proti jakýmkoliv sexuálním kontaktům s dětmi - příkladem takové internetové komunity je např. Československá pedofilní komunita (ČEPEK, 2012).

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 3: Pedofilové se bojí vyhledávat odbornou pomoc.

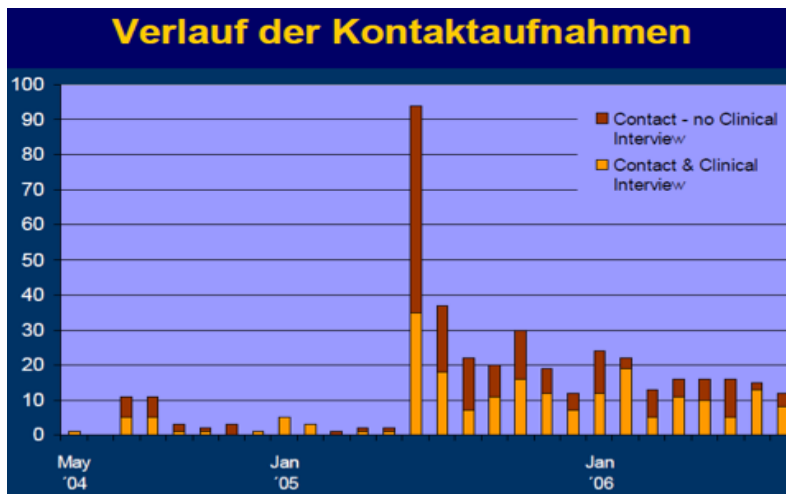
Tento problémový okruh úzce souvisí s problémovým okruhem č. 1. **Aby se pedofilové nebáli vyhledávat odbornou pomoc, nesměli by mít pocit, že když se někomu se svou odlišnou sexuální orientací svěří, tak okamžitě je bude daný jedinec považovat za dítětem nebezpečnější a z tohoto titulu bude požadovat, aby se jakémukoliv sociálnímu kontaktu s dětmi vyhýbali.** Pokud se nikomu nesvěří, tak jim toto nehrozí.

V dotazníku 77% respondentů uvedlo, že by uvítali anonymní internetovou poradnu, 54% respondentů vyjádřilo, že by uvítali individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru (kamenná pobočka), kde by dle názoru 81% respondentů vedle odborníka sexuologa nebo psychologa, kteří by k pedofilům přistupovali bez předsudků, měl ideálně také působit z důvodu lepšího vycítění se do problémů klientů stejně zaměřený odborně proškolený pedofil.

V tomto ohledu velmi vítám aktivitu pana Jiřího Fx100d (2012) a přikládám jeho komentář: „Nedávno jsem se dočetl v jednom článku (iDnes.cz, 2012), který pojednával o vzácném onemocnění zvaném tuberózní skleróza, jak se jedna z maminek dítěte postiženého touto nemocí svěřila, že jí velmi pomohla zahraniční asociace této nemoci a její web. Získala zde nejen cenné informace a kontakt na odborníky, ale nejvíce ocenila fakt, že zjistila, že „v tom není sama“. Pedofilie žádnou podobnou asociaci pro pomoc lidem, kteří jsou jejími nositeli, nemá a dosud neexistovalo místo, kde by pedofilové mohli nalézt anonymní odbornou pomoc, objektivní informace o pedofilii (a ne jen o jejich možných patologických projevech) nebo třeba jen to, že nejsou jediní s tímto problémem. Na internetu jsem proto založil webovou stránku www.pedofilie-info.cz, na které mají pedofilové možnost nejen nalézt informace, životní příběhy jiných pedofilů nebo možnost diskutovat s jinými pedofily pomocí fóra či chatu, ale naleznou zde i možnost položit anonymní dotaz vybraným sexuologům pomocí internetové poradny.“

Jediná anonymní internetová poradna v ČR i na Slovensku, která se specializuje na pedofilii a ve které odpovídají i někteří sexuologové, funguje tedy od listopadu 2011 právě na stránkách Československé pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012). Prozatím bylo prostřednictvím poradny položeno 23 dotazů, přičemž na stránky od jejich založení přišlo již mnoho „nových“ pedofilů, kteří zjišťují, že se svým „problémem“ nejsou sami. Stránka rovněž pomáhá i lidem, kterým se pedofil svěří, nebo lidem, kteří mají podezření, že někdo z jejich okolí by mohl být pedofil. Považuji proto tuto ojedinělou aktivitu pana Jiřího a jeho dalších několika spolupracovníků za velmi prospěšnou. Další formy pomoci jsou zatím spíše hudbou budoucnosti, nicméně spolupráce s některými sexuology je již nyní na velmi dobré úrovni.

Ještě bych chtěl zmínit jednu inspiraci z hlediska naznačené preventivní práce s potenciálními parafiliky. V červnu roku 2005 proběhla kampaň institutu sexuálních věd a sexuální medicíny univerzity v Berlíně pod vedením Klause M. Beiera (2007; in Goecker, 2007). Kampaň proběhla formou plakátů, billboardů a televizních spotů (Youtube.com). Z grafu (in Goecker, 2007) pod tímto odstavcem je patrné, že po začátku kampaně proběhl znatelný nárůst kontaktů ze strany pedofilně zaměřených osob.

Možná by nebylo špatné, kdyby jednou mohla nějaká podobná kampaň proběhnout i u nás v ČR nebo na Slovensku - jistě by více pedofilů získalo odvalu kontaktovat odbornou pomoc, což považují hned vedle osvěty veřejnosti za jednu z velmi žádoucích možností prevence pohlavního zneužívání dětí z jejich strany. Věřím však, že právě lepší informovanost veřejnosti povede k tomu, že se pedofilové nebudou muset tolik bát někomu (např. sexuologovi nebo kamarádovi) se svěřit se svou odlišnou sexuální preferencí, což by v konečném důsledku mohlo implikovat nejen spokojenější život lidí, kteří za svou deviaci nemůžou, ale především možný přínos ve smyslu **zvýšení prevence a ochrany dětí před pohlavním zneužíváním**.

Podrobnější informace o dalších aspektech pedofilie a jevů s ní souvisejících se můžete dočíst v již zmiňované bakalářské (Žák, 2009) či diplomové (Žák, 2012a) práci, které jsou obě veřejně dostupné v online Archivu závěrečných prací studentů Masarykovy univerzity na adrese <http://is.muni.cz>.

Kontakt na autory: Mgr. Karel Žák, PhDr. Jitka Reissmannová, Ph.D., Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Poříčí 538/31, 603 00, Brno, Česká republika, email: karelzak@kazaweb.cz, tel.: +420603726542, web: <http://is.muni.cz/osoba/174448>

Použitá literatura:

- BEIER, Klaus M., Gerard A. Schaefer, David Goecker, Janina Neutze, Christoph J. Ahlers. *Das Präventionsprojekt Dunkelfeld (PPD)* [online]. In: Berliner Ärzte, 7/2007, str. 32-35. Dostupné na Internetu: <http://www.berliner-aerzte.net/pdf/bae0707_032.pdf>.
- BRIERE, J., RUNTZ, M. *University males' sexual interest in children: predicting potential indices of "pedophilia" in a nonforensic sample*. In: Child Abuse & Neglect, Vol. 13. 1989, str. 67–75. Dostupné na Internetu: <<http://web.uvic.ca/psyc/runtz/CANpaper1989.pdf>>.
- CAPPONI, V., HAJNOVÁ, R., NOVÁK, T. *Sexuologický slovník*. Grada. Praha, 1994. ISBN 80-7169-115-1.
- ČEPEK. *Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz>>.
- FIFKOVÁ, Hana. *O sexu s Hankou: kapitola Líbí se mi děvčátka (pedofilie)*. Grada. Praha, 1998. ISBN 80-7169-673-0. Dostupné na Internetu: <<http://kasz.sweb.cz/fifk.rar>>.
- FREUND, K. *Diagnosing heterosexual pedophilia by means of a test for sexual interest*. In: Behaviour Research And Therapy, Volume 3. 1965, str. 229–234.
- FREUND, K., MCKNIGHT, C., K., LANGEVIN, R., CIBIRI, S. *The female child as a surrogate object*. In: Archives of Sexual Behavior, Volume 2, Number 2. 1972, str. 119–133. Dostupné na Internetu: <<http://www.springerlink.com/content/v66171483501517j>>.
- FX100D, Jiří. Kontakt: Email: fx100d@centrum.cz, ICQ: 403-064-903, Web: *Jirkova stránka* [online]. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.fx100d.cz>>.
- GOECKER, David. *Präventive Therapie für Pädophile Männer* [online]. 20. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://www.maennerzentrum.de/Vortrag_Dr._med_Goecker_Charit%E8_20.11.07.pdf>. TANĚV, P. *Pedofil umí, co my ne*. In: Reflex 38/2008, 18. 9. 2008. Dostupné na Internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33669.html>>.

- HALL, G. C. N., HIRSCHMAN, R., OLIVER, L. L. *Sexual Arousal and Arousability to Pedophilic Stimuli in a Community Sample of Normal Men*. Behavior Therapy 26, 1995, str. 681–694. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/ipceweb/Library/97-048_article.html>.
- HUČÍN, J. *Slovo devíace nemám ráda*. Rozhovor s H. Fífkovou. In: Psychologie dnes. Ročník 8, číslo 11, 2002.
- iDNES.cz. *Syn měl už před narozením nádory na srdci, má tuberozní sklerózu* [online]. 8. 2. 2012. Dostupné na Internetu: <http://ona.idnes.cz/syn-mel-uz-pred-narozenim-nadory-na-srdci-ma-tuberozni-sklerozu-pwv-/zdрави.aspx?c=A120206_111707_zdravi_pet>.
- KOLÁŘ, Petr. *Weiss: Pedofilové jsou nejlepší učitelé* [online]. Rozhovor pro Lidové noviny, 12. 6. 2008. Dostupné na Internetu: http://www.lidovky.cz/weiss-pedofilove-jsou-nejlepsi-ucitele-fcn-/ln_domov.asp?c=A080612_090736_ln_domov_fho>.
- KRAFFT-EBING, R. von. *Psychopathia Sexualis*. Původní vydání: Verlag von Ferdinand Enke. Stuttgart, 1886. 14. vydání: Alfred Fuchs. Wien, 1912. Kopie 14. vydání: Matthes & Seitz. Berlin, 1997, ISBN 3-882-21351-5. Dostupné na Internetu: <http://commons.wikimedia.org/wiki/Krafft-Ebing_Psychopathia_Sexualis>.
- KRAUS, Jiří a kol. *Nový akademický slovník cizích slov*. Academia. 1. vydání. Praha, 2005, 879 stran. ISBN 80-2001-351-2.
- KUTCHINSKY, B. *Pornography and its Effects in Denmark and the United States: A Rejoinder and Beyond*. In: Comparative Social Research. Volume 8. 1985, str. 301–330.
- LEVINE, J. *Harmful to Minors: The Perils of Protecting Children From Sex*. University of Minnesota Press. 2002, str. 25. ISBN 978-0-8166-4006-5. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/library_3/files/levine/lev_ex.htm>.
- NOVINKY.cz *Až 90 procent případů zneužívání dětí nezpůsobují pedofilové* [online]. 10. 10. 2007. Dostupné na Internetu: <<http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>>.

- MÁTE SLOVO. *Jak děti ochránit před sexuálním zneužíváním na táborech a v kroužcích?* Česká televize, vysílání ČT1, 29. 5. 2008 21:40, moderuje Michaela Jilková. 22. minuta. Dostupné na Internetu: <<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/208572230800017-mate-slovo/>>.
- NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Zpověď MF DNES: Jsem pedofil a učím*. In: Mladá fronta DNES, 10. 11. 2007. Dostupné na Internetu: <http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-/domaci.asp?c=A071109_152603_domaci_ton>.
- NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Mou dceru miluje pedofil*. In: Týden 6/2010. Dostupné na Internetu: <http://kasz.sweb.cz/Tyden_06-2010.pdf>. Online rozhovor *Pedofil budu až do smrti, odpověď Petr čtenářům* je dostupný na Internetu: <http://www.tyden.cz/rubriky/lide/o-kom-se-mluvi/pedofil-budu-az-do-smrti-odpovedel-petr-ctenarum_158227.html>.
- SMILJANICH, K., BRIERE, J. *Self-Reported Sexual Interest in Children: Sex Differences and Psychosocial Correlates in a University Sample*. California State University. Dominguez Hills, 1996. Dostupné na Internetu: <<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/8870214>>.
- TOMANOVÁ, Lucie. *Diagnóza: Sexuální deviant*. In: Reflex, 45/2009. Dostupné na Internetu: <<http://www.regresniterapie.com/blog/clanky/diagnoza-sexualni-deviant/>>.
- TROJAN, O. *Pár slov k dětské pornografii* [online]. 2007 [cit. 28. října 2008]. Dostupné na Internetu: <<http://www.sexualne.cz/novinky/?id=80>>.
- VOGT, Horst. *Pedophilia: The Leipziger Study of the Social and Psychical Situation of Pedophilic Men*. Anglický překlad originálu: Pädophilie: Leipziger Studie zur gesellschaftlichen und psychischen Situation pädophiler Männer. Pabst Science Publishers, Lengerich, 2006. ISBN 978-3-89967-323-4. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/host/vogt/vogt_content.htm>.
- WEISS, Petr. *Sexuální deviace*. Portál. Praha, 2002. ISBN 80-7178-634-9.

- WIKIPEDIE, otevřená encyklopedie. *Pedofilie* [online]. Poslední aktualizace 20. 8. 2012 23:32 [cit. 30. 10. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie>>.
- WILSON, G. D., COX, D. N. *The Child-Lovers: A Study of Paedophiles in Society*. Peter Owen Publishers, 1983. ISBN 0-7206-0603-9. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/host/wilson_83/>.
- YOUTUBE.com. *Lieben sie kinder mehr, als ihnen lieb ist?* [online]. TV spot. Dostupné na Internetu: <<http://www.youtube.com/watch?v=vSvrDjOh2dc>>.
- ŽÁK, Karel. *Pedofilie: bakalářská práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra rodinné výchovy a výchovy ke zdraví. Brno, 2009, 78 stran. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová. Dostupné na Internetu: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b/>.
- ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů: diplomová práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví. Brno, 2012a, 135 stran. Vedoucí diplomové práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D. Dostupné na Internetu: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_m/>.
- ŽÁK, Karel. *Rizikové situace* [online]. Citace kapitoly z diplomové práce. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/rizikove-situace/>>.